

[Ragnhild Andersen.]

dage at komme til ende med sine overvejelser; derefter vil han fremsætte et forslag, om hvilket vi intet ved, da den højtærede socialminister ikke har udtalt sig om, hvad det skal indeholde.

Ordføreren for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Kaj Andresen, er yderst tilfreds med socialministerens redogørelse og siger i sin slutningsbemærkning, at han anbefaler at afvise det kommunistiske forslag; han anbefaler at gå ind for foranstaltninger, som forhindrer forringelser af rentemodtagernes forhold. Se, ærede medlem, dér kom sandheden i en nøddeskal, hvad også fremgik af de øvrige udtalelser, der blev fremsat af det ærede medlem. De ønsker og krav, som i denne sommer og dette efterår er rejst fra både invalide- og aldersrentemodtagere, vil det ærede medlem med andre ord give en god dag, uanset den berettigelse, der ligger i disse forslag, der er fremsat såvel af invalidernes organisation som af alders- og invaliderentemodtagernes sammenslutning.

Det ærede medlem henviser mig til at fremføre mine synspunkter i kommissionen, men den lille tabel, ærede medlem, skulle man vel formodes at beherske, og hvis det ærede medlem lægger mærke til, at denne folkeforsikringskommission har siddet i 4 år og måske kan sidde i 4 til — det er der ingen der ved; jeg tror det ærede medlem ved mindst derom, eftersom han ikke er medlem af kommissionen —, så er det en hån og en tilsidesættelse at komme her i folketinget og sige: gå tilbage til kommissionen med Deres velvillige synspunkter. Hvis De ikke, ærede medlem, forstår de ting, der er kommet til udtryk i mit partis forslag, så skal jeg tillade mig at gøre nogle enkelte bemærkninger derom; hvis De føler, at De er ude af stand til at sætte Dem ind i bestemmelserne om forhøjelse af grundbeløbene, om forhøjelse af beklædningsstillægget, om forhøjelse af brændselstillægget, om en lille lettelse i fradragsreglerne, så skal jeg gerne gøre mit til, at De kommer til klarhed over, hvad forslagene indeholder. Vi er gået ind i en periode, hvor det for alle mennesker gælder om at have noget at bide og brænde, en periode, hvor der om morgenen meldes om 5 graders kulde, og hvor man ved, at de, der ingenting har at putte i kakkelovnen, sidder hårdt i det, og hvor man

ved, at de, der både må fryse og sulte, sidder endnu værre i det.

Nu ved jeg godt, at ærede medlemmer påstår, at i Danmark er der ingen, der sulter og lider nød, man behøver kun, som det ærede medlem hr. Kaj Andresen sagde, at sørge for, at deres umiddelbare indtægt ikke forringes; men da jeg sad for nogle uger siden på invalidernes møde i Odd Fellow-palæet sammen med den højtærede socialminister, sammen med det ærede medlem, den tidligere socialminister hr. Strøm, sammen med den ærede fhv. undervisningsminister hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) og sammen med andre ærede medlemmer af dette ting, og hørte invaliderne stå op den ene efter den anden og fortælle om deres fattigdom, om deres sult og nød, da måtte jeg tænke på alt det, som jeg gang på gang hører her i rigsdagen om, hvor godt det er, og hvordan vi kommunister overdriver, hvordan vi fører overbudspolitik, når vi foreslår vore beskudne ændringer på folkeforsikringslovens område, og om, hvor vanskeligt det er for samfundet at få råd til at gennemføre disse ændringer. De ærede ordførere og den højtærede socialminister tog ordet på dette møde, udtalte deres store forståelse for invalidernes vanskeligheder og sagde, at det var rigtigt, at der måtte gøres noget. De føjede til, at nu var det ikke talemåder længere, nu gjaldt det handling, nu gjaldt det realiteter. Der stod invalider op på dette møde og erklærede, at de vidste ikke, om de turde tro og håbe på det, der var sagt. Der stod en invalid op, som sagde, at han for 7 år siden havde været til et lignende møde med repræsentanter for rigsdagen.

På det tidspunkt var han kommet hjem fra et tuberkulosesanatorium og boede sammen med en anden invalid, og det var en af de sidste dage i måneden, så de havde så godt som intet tilbage at leve af. Disse to invalider havde gjort sig til skik at spise en teskefuld sukker om aftenen, inden de gik i seng, for at stille den værste sult og få noget mad i kroppen, men da de kom hjem fra dette møde for 7 år siden, havde de tre teskefulde tilbage, og de var så glade, så oprømte over at høre løfterne fra rigsdagens talsmænd, at de spiste alt sukkeret. De spiste tre teskefulde sukker den aften, og havde altså ikke noget til resten af måneden. Jeg bemærkede, hvad formanden for invalidesammenslutningen svarede invali-